ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ Κ'. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1900 ΑΡΙΘ. 36

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Γρεβενῶν **ΔΩΡΟΘΕΟΣ** (πρόεδρος)
† Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀρχιγρ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑ-Ι-ΩΑΝΝΟΥ (γραμματεύς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. **5**
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. **3**
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ **25**

ἑξαμηνιαία τὰ ἡμίσια

Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μηναίων—Ἱστορικὸν ζήτημα ἐκκλησιαστικὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀλεξίου Κομνηνοῦ ὑπὸ Ἀλ. Ε. Λαυριώτου—Ἀνάλεκτα ἐκ τῶν Πατριαρχικῶν Κωδίκων—Κοινοποιήσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχιερατικαὶ μεταθέσεις. — Τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ρόδου χηρευσάσης πρό τινος ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ ἀοιδίμου μητροπολίτου Ἱεροθέου, ἡ ἁγία καὶ Ἱ. Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς χθὲς τῇ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος γενομένῃ, ἐσκέφατο περὶ πληρώσεως τῆς κενωθείσης ταύτης θέσεως· ὅθεν προταθέντων ὑποψηφίων τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Μαρωνείας Ἰωακείμ, Σηλυβρίας Κωνσταντίου καὶ Ἐλασσῶνος Σωφρονίου, καὶ τῶν σεβασμίων ἁγίων συνοδικῶν κατελθόντων ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐγένετο ἡ ἐπὶ τούτῳ ἱερὰ τῶν ψήφων τελετή, καθ' ἣν ἐξελέγη μητροπολίτης Ρόδου ὁ μητροπολίτης Μαρωνείας Ἰωακείμ.

Καὶ τῆς μητροπόλεως δὲ Μαρωνείας χηρευσάσης ἕνεκα τῆς ἀνωτέρω μεταθέσεως τοῦ μητροπολίτου αὐτῆς, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ προέβη εἰς πλήρωσιν αὐτῆς. Ὅθεν προταθέντων ὑποψηφίων τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν Σηλυβρίας Κωνσταντίου, Ἐλευθερουπόλεως Διονυσίου καὶ Μογλενῶν Ἰωαννικίου, καὶ ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ σεπτῷ ναῷ ἐξελέγη μητροπολίτης Μαρωνείας ὁ μητροπολίτης Σηλυβρίας Κωνστάντιος.

—*Ἐκλογὴ ἐπισκόπου.*— Ὁ ἐκ τῶν ἁγίων συνοδικῶν σεβασμ. μητροπολίτης Ἀμασείας Ἄνθιμος ᾐτήσατο παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐκλογὴν καὶ ἑτέρου βοηθοῦ ἐπισκόπου τῆς θεοσώστου αὐτοῦ ἐπαρχίας. Τῆς αἰτήσεως δὲ δεκτῆς γενομένης, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ χθεσινῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ προέβη εἰς ἐκλογὴν τοιούτου. Ὅθεν προταθέντων ὑποψηφίων τῶν πανοσιολογιωτάτων ἱεροδιακόνου Μαργαρίτου Τουμπαλίδου, τοῦ πρωτοσυγκέλλου τῆς Μητροπόλεως Καστορίας Πλάτωνος Αϊβαζίδου καὶ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Χρυσάνθη Τσεπετάκη, προήχθη εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς Σεβαστείας ὁ ἱεροδιάκονος Μαργαρίτης Τουμπαλίδης.

—*Ἡ Α. Α. Υ. ὁ Μ. Δοὺξ Ἀνδρέας Βλαδημίρου.* — Χθὲς ἡ Α. Α. Ὑψ. ὁ Μ. Δοὺξ τῆς Ρωσσίας Ἀνδρέας Βλαδημίρου πληροφορηθεὶς τὰ κατὰ τὴν ἀδιαθεσίαν τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου ἀπέστειλε τὸν γραμματέα τῆς πρεσβείας πρίγκηπα Κουτάσεφ, ἵνα ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ αἰσίου τῆς ὑγείας τῆς Α. Θ. Π. Ἅτις καὶ ἀπέστειλεν ἀμέσως τῇ Α. Ὑψηλότητι τὸν Μ. Πρωτοσύγκελλον Χρυσόστομον μετὰ τοῦ ρωσσομαθοῦς γραμματέως τοῦ Πατριαρχικοῦ Γραφείου Χρήστου Παπαϊωάννου, ἵνα εὐχαριστήσῃ τῇ Α. Ὑψηλότητι ἀφ' ἑνὸς ἐπὶ τῇ ἀβρότητι καὶ τῷ ὑψηλῷ αὐτοῦ ἐνδιαφέροντι, εὔξηται δὲ ἀφ' ἑτέρου πατρικῶς τὰ προσήκοντα ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τῆς Α. Ὑψηλότητος.

—*Μητροπολίτης Μηθύμνης.*—Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσαν ὁ ἐκ τῶν νέων συνοδικῶν σεβασμιώτατος μητροπολίτης Μηθύμνης Στέφανος προϋπαντηθεὶς ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. ὑπὸ τοῦ πανοσιολ. Δευτερεύοντος Παρθενίου. Ἡ Α. Σ. κατηυθύνθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τῇ ἐπαύριον μετέβη εἰς Χάλκην πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Π. μεθ' ἧς κατῆλθε χθὲς καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

—*Ἐπέτειος ὀρόματος.*—Τῆς Α.Θ.Π. τοῦ ἐν Ἀντιγόνῃ ἐφησυχάζοντος πατριάρχου πρώην Κωνσταντι-

γουπόλεως Ἀνθίμου τοῦ Ζ' ἄγοντος τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος τῇ π. Κυριακῇ, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διεβίβασεν αὐτῷ τὰς ἐπὶ τούτῳ συγχαρητηρίους αὐτοῦ προσρήσεις διὰ τοῦ πανοσιολ. Δευτερεύοντος Παρθενίου.

Αὐθημερὸν ἦγε τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ ἑορτὴν καὶ ἡ Α. Σ. ὁ ἐκ τῶν ἁγίων συνοδικῶν μητροπολίτης Ἀμασείας Ἄνθιμος, ὃν καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐπεσκέψατο ἡ Α. Θ. Παναγιότης, οἱ σεβασμιώτατοι ἅγιοι συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς καὶ πολὺ ἄλλο πλῆθος κληρικῶν καὶ λαϊκῶν φίλων.

Ὡσαύτως αἱ πατριαρχικαὶ προσρήσεις καὶ εὐχαὶ διεβιβάσθησαν καὶ τοῖς ἑορτάζουσι πανιερωτάτοις μητροπολίταις τῷ μὲν ἁγίῳ Πρεσπῶν τηλεγραφικῶς, τῷ δὲ παρεπιδημοῦντι πρώην Δεβρῶν διὰ τοῦ ἱερολογιωτάτου Τριτεύοντος Βενιαμίν.

— *Ἀπογομὴ βαθμοῦ.*—Μετ' εὐαρεσκείας ἀναγράφομεν ὅτι ἡ Σ. αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις εὑρεστήθη ν' ἀπονείμῃ ἐσχάτως τοῖς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ.Ε.Μ. Συμβουλίου ἀξιοτίμοις Ἱπποκράτει Ζαγγανιάρῃ καὶ Ἀντωνίῳ Σούρλᾳ τὸν βαθμὸν Μουτεμαΐζ.

—*Ἐπισκέψεις.*— Τὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει παρεπιδημοῦντα, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ἐγκατεστημένον, ἔγκριτον ὁμογενῆ κόμητα Τσιτσίνιαν, ὅστις προηγουμένως ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π., ἀντεπεσκέψατο τῇ Κυριακῇ, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. ἐν Πέραν ὁ πανοσιολογ. Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος.

Χθὲς ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ὁ ἄρτι ἐξ Ἀγγλίας ἐπανελθὼν αἰδεσιμ. κ. Θ. Δάουλιγγ, προϊστάμενος τῆς ἐνταῦθα Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας καὶ προσήνεγκεν Αὐτῇ ἐκ μέρους μὲν τῆς Α. Σ. τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας δίτομον βιβλίον ἐπιλεγόμενον Groc Kford's Clerical Directory, 1900, καὶ περιέχον κατάλογον τῶν ἁπανταχοῦ τοῦ κόσμου ἀρχιεπισκόπων, ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας, ἐκ μέρους δὲ τῆς Α. Θ. τοῦ ἐπισκόπου Σαρισβουρίας φωτογραφικὴν εἰκόνα τοῦ ἱεροῦ τοῦ καθεδρικοῦ τῆς ἐπισκοπῆς αὐτοῦ ναοῦ.

— *Ἱερὰ Σύνοδος.*— Ἡ συνοδικὴ συνεδρία τῆς παρελθούσης Τρίτης ἐγένετο ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Δέρκων Καλλινίκου ὡς πρώτου τῇ τάξει τῶν ἁγίων συνοδικῶν, ἅτε τῆς Α. Θ. Π. μὴ κατελθούσης ἐκ Χάλκης κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην.

— *Ἐπίτροπος Παναγίου Τάφου.* —Ἐπανέκαμψεν ἐκ Βιέννης εἰς βασιλεύουσαν ὁ ἐνταῦθα ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Νεαπόλεως Ἀρσένιος, ὅστις ἐπαρουσίασε τῇ Α. Θ. Π. τὰ διοριστήρια αὐτοῦ ἔγγραφα καὶ ἀνέλαβε ὁριστικῶς τὰ οἰκεῖα καθήκοντα.

ΣΥΜΒΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΜΗΝΑΙΩΝ.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ κ. Α. Παπαδόπουλος Κεραμεὺς ἐδημοσίευσεν ἐκ χειρογράφου τοῦ 10—11 αἰῶνος ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» ἔτος 1900—τεῦχ. 31. στιχηρά, καθίσματα, οἴκους μετὰ μελέτης ἀξιεπαίνου ἐπὶ ταῖς δυσὶ μνήμαις τοῦ ἁγίου Νικηφόρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τὰ ὁποῖα ἢ ὅλως παρελείφθησαν ἢ ἀντεκατεστάθησαν ὑπὸ νεωτέρων ποιημάτων ἐν τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις. Ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μ. Λαύρας διεσώθη, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀκέφαλον καὶ κολοβὸν κατὰ τὸν κ. Σ. Λάμπρον τεῦχος τοῦ ΙΓ. αἰῶνος (θέσις Γ. ἀριθ. 28. Σελ. 1—230) περιέχον κονδάκια καὶ οἴκους ἐνίων ἁγίων καὶ τινων Δεσποτικῶν καὶ Θεομητορικῶν ἑορτῶν.

Ἀναγραφὴν τοῦ τεύχους τούτου ποιήσομαι διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» μετὰ σημειώσεως τῆς ἀρχῆς τῶν τε κονδακίων καὶ οἴκων, ὅπως παραβαλλόμενα πρὸς ἄλλα χειρόγραφα γνωσθῶσι τὰ λείποντα ἢ πλεονάζοντα. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ Λαυριωτικῷ τούτῳ τεύχει ἔχουσι διάφορον γραφὴν ἔν τισι στροφαῖς οἱ δημοσιευθέντες δύο οἶκοι ἐκ τοῦ Κώδηκος Πετρουπόλεως, σώζεται δὲ καὶ τρίτος οἶκος, δημοσιεύω τούτους εἰς συμπλήρωσιν τῶν ἐν λόγῳ συμβολῶν.

Ἐν Μ. Λαύρᾳ 1900 κατὰ Αὔγουστον.

Ἀλέξ. Ε. ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ.

Κοντ. ἦχ. α. πρὸς τὸ «χορὸς ἀγγελικός.»

Χορὸς Πατριαρχῶν, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς, Νικηφόρε τιμῶμεν, προσθήκην γὰρ ἐδέξατο, τὴν ψυχήν τὴν σὴν ἔνδοξε, ὅθεν σήμερον, καὶ ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, μεγαλύνουσα, τὸν Βασιλέα δοξάζει, τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Οἶκοι.

Α. Ἀπὸ μητρὸς καθηγίασαι, ὥσπερ πρότερον, Σαμουὴλ ὁ θεσπέσιος καὶ καθαρὸς ἔτι νηπιόθεν.
Ὤρθης καὶ αὐξήσας τὴν ἀκρότητα.
Ἔφθασας ἀρετῶν εἰς τελείωσιν.
Ἱερεὺς ἐκλελεγμένος καὶ θεῖος διδάσκαλος, μυστιλέκτης παγκόσμιος· δι' οὗ τὴν ποίμνην τὴν τοῦ Κυρίου· πρὸς θείας ἐπαύλεις· διδαχῶν τῶν Ἀποστόλων· καθωδήγησας γνησίως· δοξάζειν Πατέρα, Υἱόν τε καὶ Πνεῦμα· Τριάδα τὴν ἀμέριστον· μιᾷ δὲ Θεότητι, τὴν πάντων δεσπόζουσαν, τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Β. Ἱεραρχίας ἐνδύματι περιβέβλησαι, Νικηφόρε πανόλβιε· τοῦ Ἀαρὼν τιμιώτερον· ταύτην ἐκλαμπρύνας· τοῖς σοῖς πόνοις καὶ μόχθοις σου, καὶ δογμάτων στιλβότητι· καὶ καθίσας ἐπὶ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως· τοὺς ἐν ταύτῃ ἐφώτισας· τῶν διδαχῶν σου τὰ πελάγη, ἐκχέων καθεκάστην· κυβερνήσας μὲν πρὸς λῆξιν· οὐρανίου Βασιλείας· ὅθεν ὀρθοδόξως πρὸς θεῖον λιμένα, γηθόμενος ὁδεύομεν· Χριστὸν μεγαλύνοντες· τὸν σὲ θαυμαστώσαντα· τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Γ. Νοῦν ἀκριβῆ καὶ θεόφρονα· σὺ κτησάμενος Νικηφόρε ἀοίδιμε· τῆς ἐκκλησίας τὰ δόγματα· ἄσειστα φυλάττων· καθαρὰ καὶ ἀνόθευτα· ἀπὸ πάσης αἱρέσεως· διὰ τοῦτο Πατριάρχης· ἐδείχθης ὑπέρλαμπρος, καὶ διδάσκαλος μέγιστος· τὴν τῶν ἁγίων καὶ σεβασμίων· προσκύνησιν εἰκόνων· ὡς τῶν Θείων ἀποστόλων· παράδοσιν κραταιώσας· ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνιστορημένος· δι' ὧν πιστῶν τὸ σύστημα· ὁρῶντες δοξάζουσιν· τὸν σάρκα φορέσαντα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

ΖΗΤΗΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΑΛΕΞΙΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ

ὑπὸ

Ἀλεξάνδρου Ε. Λαυριώτου*

Τοῦ Μακαριωτάτου Μητροπολίτου Χαλκηδόνος Λέοντος πρὸς τὸν Βασιλέα Ἀλέξιον τὸν Κομνηνόν.

Δέσποτά μου ἅγιε. Ἰδοὺ παρρησιαστικώτερον ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ ἐκκλησία βοᾶ, καὶ τρανότερον διηγεῖται τὰς ὕβρεις ἃς ὑπέστη, καὶ τὰς ἀδικίας ἄσπερ ἠδίκηται· πλὴν εἰμὴ καὶ νῦν βουληθείη διαναστῆναι τὸ ἔνθεον κράτος σου πρὸς τὴν ταύτης ἐκδίκησιν, οὐκ ἔτι ἐν γράμμασιν, οὐκ ἔτι ἐν λόγοις, ἔργῳ δέ, ὃ μὴ γένοιτο, τὰς ἀδικίας ὑμῶν ἐξελέγξει ὁ τῆς ἐκκλησίας Θεός. Ἵνα δὲ τοῦτο μὴ γένηται ἐπεὶ οὐκ ἂν σωθείη πᾶσα σάρξ, ἀνάβλεψον εἰς τὸν οὐρανὸν ἄνω καὶ εἰς τὴν γῆν κάτω, καὶ ἴδε ὅσον ἀπολείπεται ἄνθρωπος ὁ ὑβρίζων, τοῦ ὑβριζομένου Θεοῦ· καὶ ἀναστάς, οἰκτείρησαι τὴν Σιὼν τὴν καὶ γεννησαμένην καὶ θρεψαμένην, καὶ εἰς τόδε δόξης καὶ εὐκλείας, προαγαγοῦσαν σε· Αὕτη γὰρ ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν, καὶ παιδαγωγὸς καὶ τροφὸς καὶ τῶν μυρίων ἐκείνων πρόξενος ἀγαθῶν, καὶ τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ αὐτοῦ δὴ τοῦ ταύτην συμπηξαμένου Θεοῦ. Ταύτην ὁρῶντες ὑβριζομένην, εἰμὴ λαλοῦμεν, εἰμὴ ἐκδικοῦμεν οἷς ἐστὶν ἰσχὺς ἐκδικεῖν, τί ἂν ἄλλο τῶν τοσούτων εὐεργεσιῶν αὐτῇ ἀντιδοίημεν. Ἀλλ' ἐρωτᾶς, Θεόληπτε Βασιλεῦ. Τίς ἡ ὕβρις καὶ τί τὸ ἀδίκημα· ἠθέτηται ἡ πίστις ἡμῶν· βεβηλοῦνται τὰ ἅγια· ὁ πολύτιμος μαργαρίτης ἠτίμωται· πεπάτηται ὁ Σταυρός· συντέτριπται τὰ σκεύη τὰ ἅγια· καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ περιύβρισται, παθοῦσα μὲν οὐδὲν ὧν τὸ πρότερον, πολλῷ δὲ μεῖζον καὶ χεῖρον τοσοῦτον καὶ ἀτιμότερον· ὅσῳ τότε μὲν οὐδὲ τὰ σκέλη κατεάγη τοῦ Ἰησοῦ, νῦν δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς ὄψεις καὶ ὅσα τοῦ σώματος μέρη, μεγάλου σιδήρου βάρει συντέθλασται, καὶ πυρὶ παραδίδοται ὡς φονεὺς ὁ τοῦ κόσμου Σωτήρ· καὶ δεδώκαμεν τὰ ἅγια τοῖς κυσί, καὶ τοὺς μαργαρίτας ἔμπροσθεν τῶν χοίρων ἐρρίψαμεν· καὶ ὡς οὐδενὸς γεγονότος κακοῦ, οὕτω πάντες ὁμοῦ διακείμεθα· εἰ δὲ καὶ πάλιν ἐρωτᾷς τίς ὁ λέγων· τίς ὁ ταῦτα παραστῆσαι βουλόμενος καὶ δυνάμενος, τολμηρῶς μέν, ἀληθῶς δέ, ποιούμεθα τὴν ἀπόκρισιν· ἡ ἐκκλησία πᾶσα· ὅσοι χριστιανοὶ καὶ ὀνομάζονται καὶ εἰσίν· ὅσοι μὴ δώροις κατὰ τὸν Ἰούδαν, μηδὲ δολίως φιλήματι τὴν ἀλήθειαν προδιδόασιν· εἰ δὲ βούλει καὶ κατὰ μέρος ἀκοῦσαι τοὺς μάρτυρας, τὰ Μοναστήρια, ὅσα ἱερὰ ἐσυλήθησαν· τὰ ἀσκητήρια, ὅσα τὰ οἰκεῖον περιήρηνται κόσμον· τὰ θυσιαστήρια, ὅσα γυμνωθέντα τῆς εὐπρεπείας αὐτῶν, νεκροῖς σώμασι λωποδυτηθεῖσιν, ἐοίκασιν· αὐτὰ τὰ Κιβώτια, ἐν οἷς τὰ ἱερὰ δογεῖα ἀποτεθέντα τοῦ Θεοῦ, στόματι χρώμενα τῷ κενώματι, μυρίων μαρτύρων τρανότερον βοῶσιν, ὡς οὐδὲν ὧν ἐπιστεύθησαν, ἔχουσι μάρτυρες μὲν τοσοῦτοι τοῦ πράγματος καὶ οὕτως ἀπαραλόγιστοι· εἰ δὲ δεῖ καὶ ἐγγράφου μαρτυρίας, ζητήσατε τὰ βρέμια καὶ λαλήσουσι, καὶ οὐκ ἀποκρύψονται τὴν ἀλήθειαν· τὰ μέν, ὅτι πεφάρσωται, τὰ δὲ ὅτι παρέξυσται· τὰ δέ, ὅτι παντετελῶς ἠλλοιώθη καὶ μετεσκεύασται· τοσούτους οὖν μάρτυρας, τίς ἀντώσεται. Τίς οὐ παραδέξεται. Τίς τὴν παρὰ πάντων λεγομένην ἀλήθειαν οὐ προσδέξεται. Ἵνα δὲ καὶ ἐξ ἐχθρῶν παραστήσομαί σοι μάρτυρας, πολλὴ γὰρ τῇ ἀληθείᾳ ἡ περιουσία τῶν ἀποδείξεων, αὐτὸν ἐρωτήσωμεν τὸν ταῦτα κατεργασάμενον· ἐτόλμησέ τι τῶν εἰρημένων ἢ οὔ· καὶ οὐχ ἕξει εἰπεῖν οὐχί· τῶν ἐν τοῖς χαλκοπρατίοις πυλῶν, τῷ στόματι αὐτοῦ ἐπιπιπτουσῶν, καὶ μὴ δὴ ἀναπνεῖσαι συγχωρουσῶν. Ἴδε τὴν ἀλήθειαν Δέσποτα ἡμῶν ἅγιε· πῶς οὐ μόνον τοῖς οἰκείοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀντιθέτοις μάρτυσι κέχρηται στόμασιν. Ἔγνως, ὅπως οὐδὲ πύλαι ᾅδου αὐτῆς κατισχύσουσιν· ἐνθυμήθητι τοίνυν τὸν κριτὴν τὸν ἀδέκαστον δικαιότατε Βασιλεῦ· καὶ εἰ μετὰ πάντων κἀκεῖνος οὐκ ἄλλως ἔχει ἀλλ' ὡς ἐμαρτυρήθη λαλεῖ τὴν ἀλήθειαν· μὴ παραλογίσῃ τὸν Δικαστήν· μηδὲ παραβλέψῃ τὴν ψῆφον τοῦ ἐκείνου νοός· ἀλλ' εἰδὼς ὅτι παρὰ τούτου κρινόμεθα ἕκαστος ἡμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, οὕτως καὶ σὺ γενοῦ τῇ ἁγίᾳ τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίᾳ καὶ εἰς τὸν δι' αὐτῆς ὑβρι-

* Συνέχεια ἀπὸ σελίδος 362.

ζόμενον Θεόν. Εἰ καὶ αὐτὸς βούλει καὶ τότε καὶ νῦν οὕτω γενέσθαι σοι τὸν Θεόν. Ἡ ἐκκλησία ὅλη ὑπὲρ τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου λαλεῖ· ὑπὲρ τῆς Ρωμανίας πάσης· ὑπὲρ αὐτῆς τῆς σωτηρίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς ἐκ Θεοῦ Βασιλείας σου· καὶ εἰ κελεύεις κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κονόνας τὴν τοῦ πατριάρχου γενέσθαι κάθοδον, σώσεις καὶ σαυτόν, καὶ ἡμᾶς, καὶ τὸν κόσμον, καὶ τὸν πατριάρχην πολλῶν δείξεις πατριαρχῶν ἐντιμότερον· εἰ δ' ἕτερόν τι βουληθείης, καὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας ἄλλό τι προτιμότερον ἥγησαι καὶ τιμιώτερον· ὅπερ ἀπευχόμεθα πάντες οἱ χριστιανοί· πληροφορήθητι θεοκίνητε Βασιλεῦ, ὡς οὐ μόνον ἡμᾶς καὶ τὸν κόσμον καὶ τὸν πατριάρχην ἠχρείωσας, ἀλλὰ καὶ σαυτὸν ἀπώλεσας πρὸ ἡμῶν· ὡς μὴ θελήσας τὴν ἐσφαλμένην σου κρίσιν, οὐδὲ μετὰ τὴν ἐπίγνωσιν διορθώσασθαι.

Τοῦ αὐτοῦ Χαλκηδόνος Λεοντίου ἐπιστολὴ πρὸς τὴν πενθερὰν Ἄνναν τὴν Πρωτοθεστιάρισαν.

Περὶ ὧν ἔγραψας τῷ δούλῳ σου, ἔδει παρεῖναι με αὐτόθι καὶ πρὸς ἕκαστον τῶν γραφέντων διὰ ζώσης ἀπολογήσασθαί σοι φωνῆς.

Ἐπεὶ δέ μοι τοῦτο ἀδύνατον, ὃ δύναμαι ποιῶ· καὶ διὰ γραφῆς σοι συντετμημένως ἅπαντα ἀντιγράψω· τὰ ἐπελθόντα μοι πάντα, οὐκ εἰσί μοι ἀκούσια· καὶ διὰ τοῦτο οὐκ εἰσὶ λυπηρά· ἀλλ' ἑκουσίως αὐτὰ ὑποστάς, εὐφραίνομαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ ὡς ἐπ' ἀγαθοῖς μεγάλοις, μᾶλλον εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ· ἀλλ' οὐκ ἀνιῶμαι ὡς ἐπὶ θλίψεσι· Σοῦ δὲ διηνεκῶς ὑπερεύχομαι· καὶ σὺ μὴ λυποῦ διὰ τὴν ἀπουσίαν ἡμῶν· ἤδη γὰρ ἔχεις ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τὸν ἐκ παιδὸς σοφίσαντά σε καὶ συνετίσαντά σε Θεόν, ὃν ἠγάπησας· αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ διδάσκων ἄνθρωπον γνῶσιν. Τῇ δὲ ἁγίᾳ ἡμῶν Δεσποίνῃ καὶ θυγατρί σου ἐπεύχομαι σωτηρίαν ψυχῆς· ὡσαύτως καὶ τοῖς λοιποῖς ἁγίοις σου παισὶ καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῶν· καὶ τοῖς γαμβροῖς σου καὶ ταῖς νύμφαις ὁμοίως.

Ὑμεῖς γάρ μοι μόνοι ὡς τῷ Ἐλισαίῳ ἡ Σουμανίτις, οἶκος εὑρέθητε ἀναψύξεως. Παρακαλῶ οὖν Σε, καὶ τῶν ἁγίων σου ποδῶν ἐφάπτομαι, δυσωπῆσαι καὶ τὴν ἁγίαν ἡμῶν Δέσποιναν καὶ θυγατέρα σου, ἵνα μηκέτι μνείαν τινὰ ποιήσηται ἐπὶ τοῦ Βασιλέως. Πῶς γὰρ ἀνθρώπου φείσονται οἱ τοῦ θεοῦ μὴ φεισάμενοι· ὅτι δὲ καὶ ἔγραψέ μοι ὡς πίστιν εἶχεν εἰς ἐμὲ πολλήν, ἀλλὰ τὸ σκάνδαλον ἀπὸ τῶν κακῶν ἀνθρώπων γέγονε, καὶ γελάσαι μοι ἐπῆλθεν. Ὑπομνήσω δέ σε ὅμως, ἃ καὶ αὐτὸς ὑπεμνήσθην ἀναγνοὺς τὰ τοιαῦτα, εἰσὶ δὲ ῥήματα Εὐαγγελικά· ὁ Ἡρῴδης ἐφοβεῖτο τὸν Ἰωάννην· εἰδὼς αὐτὸν ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον, καὶ συνετήρει αὐτόν, καὶ ἀκούων αὐτοῦ πολλὰ ἐποίει, καὶ ἡδέως αὐτὸν ἤκουεν· ἀλλ' ἀποστείλας ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ· ὁ Πιλάτος λαβὼν ὕδωρ ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου λέγων. Ἀθῷός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου, ὑμεῖς ὄψεσθε· ἀλλὰ φραγγελώσας αὐτὸν παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῇ· καὶ ὁ Ἰούδας ἰδὼν ὅτι κατεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, μεταμεληθεὶς ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις, λέγων· ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῷον· ἀλλὰ καὶ μεταμεληθείς, ἀνεχώρησε, καὶ ἀπελθὼν ἀπήγξατο. Μὴ οὖν, διὰ τὸν Κύριον ὑπομνήσητε ἔτι περὶ ἐμοῦ· μηδὲ δυσωπήσητε. Τίς δὲ τῷ Βασιλεῖ φροντὶς τῆς ἐμῆς ἀποκάρσεως· εἰ μὲν οὖν κανονικῶς μὲ καθεῖλε καὶ τὴν ἀρχιερωσύνην ἀφείλετο, ἀπ' ἐμοῦ. Τίς αὐτῷ ἐπιθυμία τῆς ἐμῆς ἀποκάρσεως, εἰ δὲ παρὰ κανόνας, ὡς κατεξουσιάζων καὶ τοῦ Θεοῦ, ἢ μὴ ὄντος τοῦ καὶ ἡμῶν προνοοῦντος Θεοῦ, τῆς ἰδίας ἐλπίδος διήμαρτε· μένω γὰρ καὶ ἔτι, οὐδὲν ἧττον ἀρχιερεὺς ὡς τὸ πρότερον χάριτι τοῦ πάντα δυναμένου Θεοῦ ἡμῶν· καὶ πῶς πρεσβυτέρως γυμνὸς παραστήσομαι. Οὐ γὰρ ἀρχιερεῖς ἀποκείρουσιν οἱ μονάζοντες. Πῶς δὲ καὶ δέξομαι παρ' ἐκείνου εὐχάς, ὁ χειροτονῶν μᾶλλον ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς· χωρὶς γὰρ φησὶ πάσης ἀντιλογίας, τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται· εἰ δὲ καὶ τοῦτο ἦν δυνατόν, πῶς ἄνθρωπος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀλλοτριόφρονα, καὶ χριστιανοκατήγορον, καὶ μόρφωσιν εὐσεβείας ἔχοντα, τὴν δὲ πίστιν αὐτῆς ἠρνημένον, ὡς αὐτοί τε εἰσί, καὶ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν ἐν τῷ τῆς καθαιρέσεως Τόμῳ γεγράφασιν, ἱερεὺς εὐσεβὴς καὶ ὀρθόδοξος ἀποκεῖραι ἀνάσχοιτο· ἢ ἀποκείρας τίσι συμπήξει με· αἱρετικοῖς ἢ ὀρθοδόξοις μονάζουσι. Τίς δὲ καὶ πρόνοιαν παρ' αὐτοῦ ἐξεζήτησεν, ἢ τὴν εἰς τὴν Βασιλίδα πόλιν εἰσέλευσιν ἐπεζήτησεν, ἵνα διὰ ταῦτα καὶ τὸ μοναδικὸν ἐνδύσηται σχῆμα· τὰ δὲ καὶ τῶν ὁμολογουμένως ὄντων αἱρετικῶν ἀνέτων τυγχανόντων καὶ ἐλευθέρων, ἐμὲ περιωρισμένον εἶναι καὶ ἐναπόκλειστον· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν τηρήσει ἔχειν με ἐγγράφως προσταχθῆναι τοὺς Καστριώτας καὶ τὸν ἐπίσκοπον. Τί σοι δοκεῖ· ἐγὼ μυρίους θανάτους εἰ ὑποστῶ· ἣν ἐδιδάχθην πίστιν καὶ ἔμαθον ἀκριβῶς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, καὶ ἄχρι τοῦδε τοῦ γήρως, οὐδέποτε ἀπαρνήσομαι· ἀλλ' οἷόν διδαχθεὶς εἰς τὸ ἀκριβέστατον, ὅτι Χριστός ἐστι καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ εἰκών. καθὰ καὶ ὁ Μέγας Βα-

σίλειος ἐδογμάτισεν· ἔμαθον δὲ κἂν τῷ Συνοδικῷ ἀναγνούς, ὅτι τοῦ ὀνειδισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων δούλων αὐτοῦ, ὁ Θεὸς ἐπεμνήσθη· τοῖς ἰδίοις τε σπλάγχνοις παρακαλούμενος, καὶ ταῖς μητρικαῖς αὐτοῦ δεήσεσιν ἐπικαμπτόμενος· ἔτι δέ, καὶ ἀποστολικαῖς καὶ πάντων ἁγίων, οἳ συνεξυβρίσθησαν αὐτῷ καὶ συνεξουδενώθησαν ταῖς εἰκόσιν· ἵνα ὥσπερ συνέπαθον σαρκί, οὕτως ἄρα ὡς ἔοικε, καὶ ταῖς κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων συγκοινήτω εἰς ὕβριν· καὶ οὐ μόνον μίαν δόξαν εἶναι καὶ μίαν ὕβριν τοῦ τε Χριστοῦ καὶ τῆς ἁγίας αὐτοῦ εἰκόνος, ἀλλὰ σὺν τούτοις πεπληροφόρημαι καὶ τίσι συντάσσονται, οἱ τὴν περὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων καὶ ἱερῶν τοῦ Θεοῦ κειμηλίων συμφωνίαν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ παραθραύοντες· φησὶ γάρ, ὡς οἱ τὴν συμφωνίαν τῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ παραθραύοντες, ἑαυτοὺς ἐφάπαξ τῇ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἑλλήνων μερίδι καθυποβάλλουσιν· ἅγαρ ἀμέσως εἰς τὸ πρωτότυπον βλασφημοῦσι, ταῦτα καὶ οὗτοι διὰ τῆς αὐτῆς εἰκόνος, εἰς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν εἰκονιζόμενον τολμᾶν οὐκ ἐρυθριῶσιν· οὐδὲν δὲ ὀνήσει αὐτούς, οὐδ' εἰς ἀπολογίαν ἐξαρκέσει τινά, οὐδ' αὐτὴ ἡ τοῦ Ἰουστινιανοῦ νεαρά. Εἰς ἣν ἐπερείδονται οὐ μόνον ὅτι οὐκ ἐνήργησεν αὕτη ποτέ, καίτοι περὶ τῶν κειμηλίων τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας διαλαμβάνουσα· ἀλλ' ὅτι καὶ τοῖς θείοις κανόσιν ἐναντιοῦται, τοῖς ἀνεκποίητα εἶναι βουλομένοις αὐτά· καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ παραδόσει, ἣν ἐγγράφως ἕκαστος τῶν ἀρχιερέων ἔχει ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ ἐντάλματι· ὅθεν ἀναθήματι καθυπάγηται· φησὶ γὰρ τὸ Συνοδικὸν «πάντα τὰ παρὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν ἁγίων καὶ ἀοιδίμων πατέρων καινοτομηθέντα ἢ πραχθέντα ἢ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα, ἀνάθεμα· ἔγραψα δὲ ταῦτα, οὐχ ἵνα ὑποδείξῃς αὐτὰ τισίν, ἀλλ' ἵνα σὺ γιγνώσκουσα τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως ἡμῶν, ταύτην ἐν σεαυτῷ τηρῇς ἀπαράθραυστον. καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ ἐστὶν ἡ σωτηρία ἡμῶν· μηκέτι οὖν ἐθελήσησε ὑπὲρ ἐμοῦ ὑπομνῆσαι διὰ τὸν Κύριον, ὡς δοῦλος πιστὸς τῆς ἁγίας εὐχῆς σου, θαρρῶν ἔγραψα.

Τοῦ αὐτοῦ· τῷ Πατριάρχῃ.

Οὐκ ἔχων οἷς ἐκ τῆς ὑπερορίας τοὺς ἐμοὺς δεξιώσομαι φίλους τὰς χεῖρας ἔχων κενάς, οἷς ἔχων κενάς, οἷς ἔχω μόνον τούτους πλουτίζω, καὶ τῶν ἐμῶν ἀγαρῶν αὐτοῖς μεταδίδωμι· πρὸ πάντων δέ, σοὶ τῷ Δεσπότῃ μου, ὡς ὑπὲρ πάντας ὄντι καὶ ἀρετὴν καὶ εὐσέβειαν· Χρὴ δέ, μικρόν τι, τῷ λόγῳ προλιαδραμεῖν, περὶ ὧν τινὲς λέγουσι. Λέγουσι δὲ ὥσπερ ἠκούσαμεν, ὅτι περ ὁ Βασιλεὺς καὶ πρότερον εἰς ἡμᾶς εἶχε πίστιν πολλήν, καὶ νῦν δέ, εἴ γε ἀποκαρῶμεν, ἕτοιμός ἐστιν εἰς τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων εἰσαγαγεῖν· καὶ πρόνοιαν ἡμᾶς πλουσίαν ὅτι μάλα καὶ πίονα κατὰ τὰς προσαγομένας σχεδὸν θυσίας ὑπὸ τῶν παλαιῶν, τῷ Θεῷ· ἐμοὶ δὲ πρὸς ταῦτα, τηνικαῦτα καὶ γελάσαι ἐπῆλθεν, ἐνθυμηθέντι τὰ ἐν τοῖς ἁγίοις Εὐαγγελίοις ἱστορούμενα, ὧν ἀναμνήσω τὴν σὴν ὁσιότητα, ἵν' εἰδῇς καὶ αὐτὸς τὴν μίμησιν ἀπαράλλακτον· ὁ Ἡρῴδης πρότερον ἐφοβεῖτο τὸν Ἰωάννην' εἰδὼς αὐτὸν ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον, καὶ συνετήρει αὐτόν, καὶ ἀκούσας αὐτοῦ πολλὰ ἐποίει. καὶ ἡδέως αὐτοῦ ἤκουεν· ἀλλ' ὕστερον ἀποστείλας ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ· ὁ Πιλάτος τὸ πρῶτον λαβὼν ὕδωρ, ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου λέγων «ἀθῷός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου, ὑμεῖς ὄψεσθε». Ἀλλ' ὕστερον φραγγελώσας τὸν Ἰησοῦν, παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῇ· ὁ Ἰούδας ἰδὼν ὅτι κατεκρίθη ὁ Ἰησοῦς μεταμεληθεὶς, ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις λέγων· ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἀθῷον· ἀλλ' ἀνεχώρησε καὶ ἀπελθὼν ἀπήγξατο· Τις δέ εἶπον καὶ φροντὶς αὐτῷ περὶ τῆς ἐμῆς ἀποκάρσεως. Εἰ μὲν γὰρ κανονικῶς μὲ καθεῖλεν, ἀρκείτω τοῦτο αὐτῷ· Εἰ δὲ παρὰ κανόνας, μένω καὶ ἔτι ἀρχιερεὺς παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ δὴ καὶ ὁ μέγας Διονύσιος λέγει· «οὕτω δὲ καὶ τὰς ἀφοριστικὰς ἔχουσι φάσκων ἱεραρχίας δυνάμεις, ὡς ἐκφαντορικοὶ τῶν θείων δικαιωμάτων, οὐχ ὡς ταῖς ἀλόγοις αὐτῶν ὁρμαῖς τῆς πανσόφου θεαρχίας ὑπηρετικῶς ἑπομένης, ἀλλ' ὡς αὐτὸν μᾶλλον τοὺς κεκριμένους Θεῷ κατ' ἀξίαν ἀφοριζόντων»· Τούτου δὲ τοῦ ἀποστόλου μαθητὴς ὢν καὶ ὁ μέγας Χρυσόστομος, μετὰ τὴν δευτέραν αὐτοῦ παράνομον καθαίρεσιν τε καὶ ἐξορίαν εἰς Κουκουσὸν ἀπαγόμενος, καὶ ἐν Ἀραβισσῷ ἀφικόμενος, κἀκεῖσε δυσσεβεῖς ἀνθρώπους εὑρών, οὐ μόνον αὐτοὺς διδαχαῖς διωρθώσατο, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τούτοις ἐπισκόπους ἐχειροτόνησε, συνάμα πρεσβυτέρους καὶ διακόνους, οἷα δὴ καὶ ἔτι μένων ἀκατάκριτος ἀρχιερεὺς τῷ Θεῷ. Τούτου δὲ τοῦ Χρυσοστόμου καὶ ἁγίου πατρός, τὶς εὑρεθήσεται τῶν νῦν ὄντων, τὰ θεῖα σοφώτερος. Κατὰ τούτους οὖν τοὺς θείους καὶ σοφοὺς Διδασκάλους, ἔτι κἀμοὶ ὄντι ἀρχιερεῖ παρὰ τῷ Θεῷ, τὶς ἱερεὺς τολμήσει, εὐχὰς εἰπεῖν ἀποκάρσεως. Χωρὶς γὰρ πάσης ἀντιλογίας, ὡς φησὶν ὁ μέγας Ἀπόστολος, τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται· Πῶς δὲ καὶ γυμνὸν ἐνώπιον ἑαυτοῦ τε καὶ Θεοῦ παραστήσει με, τὸν καὶ ἄλλως

μᾶλλον τελειοῦντα. Ἱερεῖς τε ἐμοῦ καὶ ἀρχιερεῖς, ταῖς τῶν χειρῶν ἐπιθέσεσι δι' ἁγίου Πνεύματος· καὶ τὴν ἱερατικήν τε καὶ ἀρχιερατικὴν Σχολὴν αὐτοὺς ἐπενδύοντα. Εἰ δὲ καὶ τῆς τῶν χριστιανῶν πίστεως εἰμὶ ἀποκήρυκτος κατὰ τὸν τεθέντα παρ' αὐτῶν κανόνα εἰς τὴν ἡμετέραν καθαίρεσιν, ἣν οὐ μόνον ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει οἰκουμενικὴ ἁγία Σύνοδος, ὡς μεταγενεστέρα οὖσα διέγραψεν· ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας Χρυσόστομος σὺν τῷ μετ' αὐτὸν κανόνι ὑπὸ ἀρειανῶν εἶπε συντεθῆναι κατὰ Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας ἐρείσματος· οὐ μόνον δὲ ἀποκήρυκτος, ἀλλὰ καὶ ἀπόβλητος καὶ κοινωνίας καὶ ἀξίας ἀρχιερατικῆς, καὶ πρὸς τούτοις καὶ χριστιανοκατήγορος· καὶ μόρφωσιν μετ' εὐσεβείας ἔχων, τὴν δὲ πίστιν αὐτῆς ἠρνημένος· πότερον ὑπὸ ὀρθοδόξου ἢ αἱρετικοῦ ἱερέως, ἀποκαρήσομαι· Τίσι δέ με ὁ τοιοῦτος ἀποκείρας, συντάξειεν. αἱρετικοῖς ἢ ὀρθοδόξοις μονάζουσι. Τὶς δὲ καὶ πρόνοιαν παρ' αὐτοῦ ἐπεζήτησεν, ἢ τὴν εἰς τὴν Βασιλίδα πόλιν εἰσέλευσιν· ὡς ἂν τούτων ἐπιτυχών, τὸ μοναδικὸν ἐνδύσηται σχῆμα. Ἐγὼ μυρίους θανάτους εἰ ὑποστῶ, ἣν ἔμαθον ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας πίστιν ὀρθόδοξον καὶ ἣν ἄχρι τοῦδε τοῦ γήρως διασώζω ἀκράδαντον, ἧ καὶ συναποθανεῖν εὔχομαι, οὐδέποτε ἀπαρνήσομαι· ἔμαθον δὲ τί, καὶ ὅπως πιστεύω, εἰ ἐπιθαρρεῖς ὁ Δεσπότης μου, ἄκουε· οὗτος γάρ ἐστιν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμός, οὗ καὶ μεταδοῦναι τῇ Σῇ ἁγιότητι, ἄνωθεν ὑπεσχόμην. Πιστεύω οὖν, ὅτι Χριστὸς λέγεται καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ εἰκών. καὶ οὐ δύο Χριστοί· ἀλλ' εἷς κατὰ πάντα, παρὰ μόνον τὸ τῆς οὐσίας διάφορον· καθὰ δὲ καὶ τῷ μεγάλῳ Διονυσίῳ δοκεῖ· Οὔτε γὰρ ἡ δόξα τούτων σχίζεται, οὔτε τὸ κράτος μερίζεται, ὡς ὁ μέγας Βασίλειος ἀπεφήνατο. ὁ δὲ σχίζων τὴν δόξαν τούτων καὶ τὸ κράτος μερίζων, πρόδηλον ὅτι δύο προσκυνήσεις εἰσφέρειν, σχίζει τὴν δόξαν τούτων καὶ τὸ κράτος μερίζει· καὶ ἐστιν εἰδωλολάτρης ἀναντιρρήτως, κατὰ τὴν ἐλάττονα τῆς εἰκόνος προσκύνησιν· ὡς ὁ μέγας ὁμολογητὴς Θεόδωρος ὁ Στουδίτης τοὺς εἰκονομάχους ἐλέγχων, ἀπεφήνατο· ὁ γὰρ μίαν δόξαν δοξάζων, καὶ ἓν κράτος ἐν ἀμφοτέροις, οὐκ ἄν ποτε τὴν τοῦ Χριστοῦ ἁγίαν εἰκόνα καταλύσαι τολμήσειε· καὶ ἐπείπερ ἀληθῶς τὸ Συνοδικὸν ἐδογμάτισεν, ὡς οἱ τὴν συμφωνίαν τῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ μὴ δυσωπούμενοι, ἑαυτοὺς ἐφάπαξ τῇ τῶν Ἰουδαίων μερίδι καὶ Ἑλλήνων καθυποβάλλουσιν· ἃ γὰρ ἐκεῖνοι ἀμέσως εἰς τὰ πρωτότυπα βλασφημοῦσι, ταῦτα καὶ οὗτοι διὰ τῆς αὐτοῦ εἰκόνος, εἰς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν εἰκονιζόμενον τολμᾶν οὐκ ἐρυθριῶσι. Τοῖς Ἰουδαίοις καὶ ὁ καταλύων τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῖς Ἕλλησι συνηρίθμηται· Τοῖς μὲν Ἰουδαίοις ὅτι ἅπερ ἀμέσως ἐκεῖνοι εἰς τὸν Χριστὸν ἐβλασφήμησαν, καὶ ἀνεῖλον αὐτόν, ταῦτα καὶ οὗτοι, διαιροῦντες τὸ κράτος, καὶ τὴν δόξαν σχίζοντες· καὶ οὕτως ἀδεῶς τὴν εἰκόνα Χριστοῦ καταλύοντες, τὴν ταύτης κατάλυσιν εἰς αὐτὸν τὸν εἰκονιζόμενον τολμᾶν οὐκ ἐρυθριῶσι. τοῖς Ἕλλησι δέ, ὅτι τὸν χαρακτῆρα Χριστοῦ διαιροῦντες ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου καὶ διανοίᾳ καὶ πράγματι καὶ ταῖς ὕλαις τοῦτον συνάπτοντες, καὶ οὕτως τιμῶντες αὐτόν, ταῖς ὕλαις τὴν προσκύνησιν νέμουσι· κἀντεῦθεν εἰδωλολάτραι εὑρίσκονται εἰς δύο προσκυνήσεις εἰσάγοντες. Εἰ γὰρ τῷ χαρακτῆρι Χριστοῦ κεχωρισμένῳ μὲν τῆς εἰκονικῆς ὕλης ὄντι, ἀχωρίστῳ δὲ τοῦ πρωτοτύπου Χριστοῦ, ταύτην τὴν προσκύνησιν ἔνεμον, οὐκ ἂν τὸν χαρακτῆρα Χριστοῦ μετὰ τῆς ὕλης κατέλυον· ἀλλ' ἐφείδοντο ἂν καὶ τῶν ὑλῶν διὰ τὸν χαρακτῆρα Χριστοῦ, ἵνα μὴ καὶ οὗτος ταῖς ὕλαις συγκαταλύοιτο· ὅτι γὰρ ὥσπερ ἐστὶ μία δόξα καὶ ἓν κράτος τὸ τοῦ πρωτοτύπου Χριστοῦ καὶ τῆς ἁγίας αὐτοῦ εἰκόνος· οὕτως ἐστί, καὶ μία ἀδοξία καὶ ὕβρις ἐν ἀμφοτέροις· καὶ τὰ εἰς τὴν ἁγίαν εἰκόνα τολμώμενα εἰς αὐτὸν τὸν πρωτότυπον τολμᾶται καὶ διαπράττηται· οὐ μόνον ἐκ τῶν ἤδη μοι εἰρημένων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἑτέρου μέρους τοῦ Συνοδικοῦ ἀριδηλότερον δείκνυται· φησὶ γάρ. Νῦν τοῦ ὀνειδισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων δούλων αὐτοῦ, ἐπεμνήσθη Θεός· τοῖς ἰδίοις τε σπλάγχνοις παρακαλούμενος· καὶ ταῖς μητρικαῖς αὐτοῦ δεήσεσιν ἐπικαμπτόμενος. ἔτι δὲ καὶ ἀποστολικαῖς, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, οἳ συνεξυβρίσθησαν αὐτῷ καὶ συνεξουδενώθησαν ταῖς εἰκόσιν. Ἵνα ὥσπερ συνέπαθον σαρκί, οὕτως ἄρα ὡς ἔοικε καὶ τοῖς κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων αὐτῷ συγγνωμονήσωσιν ὕβρεσιν· ἀναντιρρήτως οὖν οἱ μὴ προσκυνοῦντες τὰς ἁγίας εἰκόνας κατὰ τὸ ταυτὸν τῆς ὑποστάσεως παρὰ τὸ τῆς οὐσίας διάφορον, καὶ εἰδωλολατροῦσι, καὶ ἀδεῶς αὐτὰς καταλύουσιν· οἱ μέντοι γε ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ τούτων, προσκυνοῦσιν ἐν ταῖς ἁγίαις εἰκόσιν, οὐ τὴν οὐσίαν τῆς εἰκονικῆς ὕλης, οὐδὲ τὴν οὐσίαν τῶν πρωτοτύπων, ἀλλὰ τὴν ὑπόστασιν τῶν τοιούτων πρωτοτύπων. φησὶ γὰρ τὸ Συνοδικόν· ὁ προσκυνῶν τὴν εἰκόνα, προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν. ἄλλο γὰρ ἐστὶν οὐσία, καὶ ἄλλο ὑπόστασις. Εἰ γὰρ ταυτὸν ἦν οὐσία καὶ ὑπόστασις ἔδει τοσαύτας ἐν ἀνθρώποις εἶναι οὐσίας, ὅσαι καὶ ὑποστάσεις εἰσί· καθὰ δὴ καὶ οἱ τριθεῖται ἐδόξαζον, ὧν ἔξαρχος, ὁ φιλόπονος γενόμενος, τινὲς

НБОНУ Мечкова

ἐπὶ τῆς ἁγίας Τριάδος ἐδόξαζον, ὥσπερ τὰς ὑποστάσεις, οὕτω δὴ καὶ οὐσίας, ὁμοίως τρεῖς· ἡμεῖς δὲ οὐσίαν μὲν λέγομεν εἶναι πρᾶγμα αὐθύπαρκτον, μὴ δεόμενον ἑτέρου πρὸς σύστασιν, ὁποῖόν ἐστι τὸ σῶμα ἡμῶν, καθὸ δή, καὶ οὐσία μία πάντες ὑπάρχομεν, ὑπόστασιν δὲ φαμέν, κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον τῶν περὶ ἕκαστον ἡμῶν ἰδιωμάτων· ἤγουν συμβεβηκότων περὶ τὴν οὐσίαν ἡμῶν· ὁποῖοι τυγχάνουσιν πάντων ἀνθρώπων οἱ χαρακτῆρες· καθ' ἣν διαφερομένης ἀλλήλων, καὶ ἰδιάζουσαι ὑποστάσεις ἐσμέν· ἀλλ' ἐπὶ μὲν τῶν πρωτευόντων αὐτῶν εἰ τάχα καὶ ἕτερός ἐστιν ὁ τοῦ σχήματος καὶ ἕτερος ὁ τοῦ σώματος λόγος· καὶ οὐκ ἄν τις ἀποδοὺς τὸν ἑκατέρου τούτων ὁρισμὸν συνενεχθείη τὰ περὶ ἑτέρου, ἀλλ' ὅμως κἂν λόγῳ διακρίνῃ τις τὸ σχῆμα τοῦ σώματος, ἡ γοῦν φύσις οὐ παραδέχεται τὴν διάκρισιν, ἀλλὰ συνημμένως νοεῖται μετὰ τοῦ ἑτέρου, τὸ ἕτερον· Ἐπὶ δὲ τῶν ἁγίων εἰκόνων διακρίνεται τὸ σχῆμα τοῦ σώματος, ἵνα μὴ καὶ αὗται τὴν οὐσίαν ἔχουσαι τῶν πρωτοτύπων, πρωτότυπα μᾶλλον ὦσι καὶ οὐκ εἰκόνες, ὅθεν παρὰ μόνον τὸ τῆς οὐσίας διάφορον ἔχουσιν ἀμερὲς τὸ κράτος καὶ ἕν· μίαν τε τὴν δόξαν καὶ τὴν προσκύνησιν, καὶ μίαν ἐπὶ πᾶσι τὴν κλῆσιν· ὀρθῶς οὖν καὶ εὐσεβῶς ὑποδέδεικται ὅτι ὁ καταλύσας τὰς ἐν ταῖς ἱεραῖς πύλαις τῶν χαλκοπρατείων δώδεκα Δεσποτικὰς ἑορτάς, οὐ προσεκύνει ἐν αὐταῖς τοῦ ἐγγραφομένου Δεσπότου ἡμῶν καὶ Θεοῦ τὴν ὑπόστασιν· διὰ τοῦτο ταύτας συνέτριψε, καὶ ἔστι προδήλως εἰδωλολάτρης, ὡς φησὶν ὁ Μέγας Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, καὶ τὸ ρηθὲν τῶν ἁγίων Πατέρων Συνοδικόν·

Ταῦτα πολλήν μοι μαρτυρεῖ καὶ διάπυρον τὴν πρὸς Σὲ κεκτῆσθαι ἀγάπην, τιμιώτατε καὶ περιπόθητε ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ· μέμνησο δέ μου καὶ σὺ τοῦ ἀναξίου διὰ τὸν Κύριον, ἐν ταῖς πρὸς Θεὸν ἱεραῖς σου ἐντεύξεσιν.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ
ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ

ἐκδιδόντος

ἀρχιμ. Ἰωακεὶμ Φοροπούλου δ. φ.

ἀρχειοφύλακος τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

† Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐπιβεβαιοῖ.

Ἐπειδὴ ἐγνώσθη ὅτι τινὲς τῶν φιλοψευδῶν καὶ ἐθελοκάκων διεθρύλλησαν καὶ ἐγγράφως διεκοίνωσαν ὡς δῆθεν τὸ ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ Πατριαρχικὸν καὶ Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον, παρὰ τὴν εὐαγγελικὴν ἐντολὴν καὶ τὴν κανονικὴν τῶν ἀποστόλων καὶ θείων Πατέρων παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν καθυποβάλλει εἰς ὅρκον ἐπὶ τῶν θείων εὐαγγελίων πάντας ἁπλῶς τοὺς αὐτῷ προσερχομένους ὀρθοδόξους χριστιανοὺς εἴτε ὡς μάρτυρας εἴτε ὡς δίκους εἰς πίστωσιν τοῦ ζητουμένου πράγματος, διὰ ταῦτα πρὸς ἀπόδειξιν καὶ διαβεβαίωσιν τῆς ἀληθείας, τὸ Πατριαρχικὸν καὶ Ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο Δικαστήριον πιστοποιεῖ καὶ διακηρύττει ὅτι τῶν ἀμέσως αὐτῷ προσερχομένων χριστιανῶν τὰς διαφορὰς ἀνακρίνον καὶ πανταχόθεν τοὺς λόγους αὐτῶν ἀνερευνῶν καὶ ἐξετάζον, καὶ ἀπό τε τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ πράγματος τεκμηρίων καὶ ἀποδείξεων τὰς πίστεις λαμβάνον καὶ τὴν ἑαυτοῦ συνείδησιν πληροφορῶν οὕτω τὴν ἀπόφασιν ἐκφέρει, τὸ δίκαιον ἑκάστῳ σπουδάζον ἀπονέμειν. Εἰς ὁρκωμοσίαν δέ μάρτυρα οὐδένα οὐδέποτε καθυποβάλλει ἀρκούμενον εἰς τὴν ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ καθαρότητι συνειδήσεως πληροφορίαν καὶ βεβαίωσιν καὶ ἅμα λαμβάνον πιστώσεις τοῦ ἠθικοῦ χαρακτῆρος τῶν μαρτυρούντων. Ἀλλὰ μήτε τοὺς διαδίκους ὀμνύειν παρακελεύεται, ἀμφιβολίας τινὸς ἐμπεσούσης· καὶ εἴποτε τύχοι πρᾶγμά τι τῶν βαρυτάτων καὶ πολλὴν τὴν εὐθύνην ἐπαγομένων, λείπουσι δὲ καὶ ἀποχρῶσαι ἀποδείξεις τῆς ἀληθείας τότε τὸ ἐν βάρει ἀλύτου ἀφορισμοῦ, εἴτε ζώσῃ φωνῇ, εἴτε καὶ δι' ἐκδόσεως πατριαρχικοῦ ἐπιτιμίου γράμματος πρὸς τὸν εἰς ὃν καθήκει ἡ βεβαίωσις, ἀντὶ ὅρκου ἐπάγει καὶ ἐκφωνεῖ πρὸς παῦσιν τῶν ἀντιλογιῶν καὶ πληροφορίαν τοῦ ἐγκαλοῦντος· ὡς δ' ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰρηνοποιεῖν καὶ διαλλάττειν τοὺς διαφερομένους πειρᾶται, φίλους ἀντ' ἐχθρῶν αὐτοὺς ἀπομπέμπον καὶ τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης συνδεδεμένους ὡς ἀνήκει εἰς πνευματικὸν καὶ χριστιανικὸν δικαστήριον· οὐ μόνον δὲ ἐὰν ὀψέποτέ τις τῶν χριστιανῶν εἰς πολιτικὸν καὶ ἐξωτερικὸν δικαστήριον κρινόμενος ἀποσταλῇ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἵνα καθυποβληθῇ εἰς τὸν ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐκείνῳ ψηφισθέντα ὅρκον, εἰσάγεται μὲν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ παρρησιαστικώτερον, μηδόλως δὲ ἁπτόμενος τῶν θείων Εὐαγγελίων κατατίθησι τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ ἐρωτῶντος τοῦ ἱερέως· ἀλλὰ πρὸς ταύτην τὴν ἔξωθεν ἐψηφισμένην ὁρκωδοσίαν οὐδαμῶς ἐνέχεται τὸ Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον, ὑποχωρεῖ δὲ τοῖς παρ' ἐκείνων ἐγκεκριμένοις, κατὰ τὸ ἐπικρατῆσαν ἔθος, πρὸς οἰκονομίαν πολλῶν τοῖς δικαζομένοις ἐπικειμένων δεινῶν καὶ ἀπαλλαγὴν κινδύνων. Καί τι ἀπό τινων χρόνων βελτιωθέντων τῶν πραγμάτων καὶ πολλῶν τοιούτων ἐθῶν καταργηθέντων, ἐξέλιπε μονονοὺ καὶ ἡ τοῖς χριστιανοῖς ἐπιβαλλομένη παρὰ τῶν ἔξωθεν δικαστηρίων ἐν τῷ Πατριαρχείῳ ὁρκωδοσία· καὶ ταυτα μὲν ἐπὶ τῶν κοσμικῶν χριστιανῶν δικαζομένων.

Ἐπεὶ δὲ τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ μοναχικοῦ

τάγματος, εἴποτε συμπέσοι μεταξύ τινων ἀδιάλλακτος διαφορά, οἱ τοιοῦτοι ἐπὶ τοῦ Πναγιωτάτου Πατριάρχου παριστάμενοι, τὰς χεῖρας τῷ στήθει προσηρμοσμένας ἔχοντες, διαβεβαιοῦσιν ἐπὶ τῆς ἱερατικῆς αὐτῶν συνειδήσεως καταφάσκοντες καὶ ἀποφάσκοντες πρὸς πίστωσιν τοῦ προκειμένου· καὶ οὗτος ὁ τύπος τῆς διαβεβαιώσεως ἀντὶ ὅρκου παρά πᾶσι κρατεῖ κατὰ τὰς ἱερὰς παραδόσεις· ὅρκον δὲ οὐδέποτε ἐπιτίθησι τὸ ἐκκλησιαστικὸν κριτήριον τοῖς ἱερωμένοις καὶ μοναχοῖς, μηδὲ μέχρι λέξεως ἀναφέρον τοιοῦτόν τι πρὸς τοὺς τὸ εὐαγγέλιον πεπιστευμένους, καὶ κατ' αὐτὸ πολιτεύεσθαι δημοσίως ὡμολογηκότας. Καὶ εἴ τις αὐτῶν ἐξ ἀπάτης ἐν ἄλλοις δικαστηρίοις εἰς ὅρκον ὑπαχθῇ, κἂν εὑρεθῇ, τοῖς ἀνήκουσιν ἐκκλησιαστικοῖς ἐπιτιμίοις καθυποβάλλεται, εἴγε γνωσθῇ τῇ Ἐκκλησίᾳ· τοῦτο δὲ καὶ τὰ ὑπέρτατα δικαστήρια τοῦ βασιλείου κράτους ἐπιστάμενα, ὅτι δηλ. οἱ ἡμέτεροι ἱερεῖς οὐδέποτε δέχονται ὅρκον εἴποτέ τις αὐτῶν σπανίως ἐναχθῇ, ἀφιᾶσι τοῦτον τῆς κατὰ τοὺς πολιτικοὺς νόμους ὁρκωμοσίας, καθάπερ καὶ πρότερον καὶ ἐσχάτως πολλὰ πρόκεινται δημοσίως ὡμολογούμενα παραδείγματα. Ὅθεν καὶ τὸ παρὸν ἐκκλησιαστικὸν πιστοποιητικὸν τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου γράμμα πρὸς διαβεβαίωσιν τῆς ἀληθείας, καὶ γνῶσιν καὶ πιστοποίησιν τοῖς ταύτην σεβομένοις, ἐξεδόθη τῇ ἐπιβεβαιώσει τοῦ Πναγιωτάτου καὶ σεβασμιωτάτου ἡμῶν αὐθέντου καὶ δεσπότου, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Ἀνθίμου καὶ ταῖς ὑπογραφαῖς τῶν ἐντιμολογιωτάτων κληρικῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

† *Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος Διονύσιος.* — † *ὁ Μέγας Οἰκονόμος Ἰωάννης.* — † *ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος Ἰγνάτιος.* — † *ὁ Πρωτέκδικος Μιχαήλ.* — † *ὁ Πριμηκύριος Ἰωάννης.* — † *ὁ Ρεφερενδάριος Γεώργιος.* — † *ὁ Νοτάριος Γεώργιος.*

Σημ. Ἐκ τοῦ 27 πατριαρχικοῦ κώδικος σελ. 243.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ἡ Μαρία Ἐμιλία Μποβέ, Γαλλίς, Δυτικὴ τὸ δόγμα, τέως μὲν κάτοικος Παρισίων, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8ην Εὐρωπαϊστὶ πρὸ μεσημβρίας μετὰ τὴν παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρὸς Ἱπποκράτους Καλλία, ὀρθοδόξου, Ἰατροῦ, ὑπηκόου Ὀθωμανοῦ, κατοίκου τῆς πόλεως Ἀγγὲν τῆς Γαλλίας παρὰ τοὺς Παρισίους, ἐναγομένη ἐπὶ ἀκυρώσει γάμου καὶ ἐπιβοηθητικῶς ἐπὶ διαζυγίῳ. Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῇ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὁριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην. Ἡ παροῦσα κλῆσις τρὶς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» καὶ διὰ τοῦ ἐν Παρισίοις «Figaro.»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 22 Αὐγούστου 1900.

Ὁ Πρόεδρος 2

† **Ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ**

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἄνθιμος Π. Ὀρφανίδης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ

Προσκαλεῖται ὁ Παῦλος Ἰωάννου χριστιανὸς ὀρθόδοξος ὑπήκοος Ὀθωμανός, τὸ ἐπάγγελμα κτίστης, ὁρμώμενος ἐκ Χαλιαρουπίου τῆς ἐπαρχίας Δυρραχίου, ἀγνώστου δὲ νῦν διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην Δευτέραν καὶ ὥραν πέμπτην τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δυρραχίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίνης Γεωργίου Βάνη Γούσιου, ὁρμωμένης ἐξ Ἐρμενίου χωρίου τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, ἐπὶ διαζεύξει. Προσεπιδηλοῦται δὲ ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην. Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τοῦ ἐν Κων)πόλει ἐκδιδομένου ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια».

Ἐν Βογραδετσίῳ, τῇ 17 Ἰουλίου 1900. 2

Ὁ Πρόεδρος

† **Ὁ Δυρραχίου ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ**

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΥΖΙΚΟΥ

Προσκαλεῖται ἡ Πελαγία Ἰωάννου ὑπήκοος ὀθωμανὴ ὁρμωμένη ἐκ Χαρταλιμῆς τῆς ἐπαρχίας Χαλκηδόνος, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως τὴν πρώτην Δευτέραν καὶ ὥραν 5ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυζίκου αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμου ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἰωάννου Ἀναστασίου, πλοιάρχου τὸ ἐπάγγελμα, ὑπηκόου ὀθωμανοῦ, κατοίκου Λαγγάδας τῆς ἐπαρχίας Κυζίκου, ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρὶς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν Ἀρτάκῃ, τῇ 1 Δεκεμβρίου 1899. 3

Ὁ Πρόεδρος

† **Ὁ Κυζίκου ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ**

Ὁ *ὑπεύθυνος* Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

1948

НБ ОНУ
878880
07/04/23

П.Ш.-726274